

Sűrítmény az első dolgozathoz

Tisztelt érdeklődő. Az első dolgozatom megírásával célom, a magyar történeti alkotmány alapjait, vagyis több ezer éves fejlődésünk iránt az érdeklődést felkelteni. A valóságos helyzet ismerjük, a ma élő generációkat, a középkorúakat is, a napi megélhetés, a jobban élés lehetőségének előteremtése foglalkoztatja. Mint minden korban. Mégis felvetem, a XXI. század elején csak a ma fontos az ember számára, a holnap nem?

Élettapasztalatom, az ember életének jó elviseléséhez, az eligazodásához szükséges belső tartást tiszta ismereteire építheti fel. Van annak igazsága, hogy minden ember saját építkezését belülről kezdheti el. Annak tudata sem hagyott nyugton, hogy transzcendens szellemiségben élő magyar népünk ellen, ezredévet átölelő, mérhetetlen, ráadásul lángoló gyűlölet jellemezte az önmagát piadesztára emelő nyugti értelmiséget. Az igazság feltárását a 907-ben zajló Pozsonyi csata előzményeivel, néhány epizód bemutatásával érzékeltetem.

Elgondolkodtató, hogy elérkezve a XXI. század elejére, a vak gyűlölet tovább erősödött a magyar nemzet ellen, a politikát szervező és végrehajtani akaró európai bürokraták szívében. Ami ennél is sajnálatosabb. Közöttünk is élnek, magyarul beszélő, de a magyar népet alkotó nemzetünktől szellemiségükben teljesen idegenek.

Elődeink történetét elemezve értettem meg, szokásaik változása magában hordozta, szokásjogaik változásait. A kezdetektől, így hagyományozódott át gondolkodásukban, cselekvéseikben, életük keresztmetszeteiben történő valamennyi elmozdulás, nemzedékről nemzedékre. A társadalom, benne az embernek működését a rend határozza meg. A rend szabályozó részeit határozatok, rendeletek, törvények alkotják. A társadalom működésének fontos elemeit az alkotmányban foglaljuk össze. A magyar alkotmány, több ezer éves fokozatos fejlődés eredménye, melynek gyökerei, alaptételei még az őshazába nyúlnak vissza.

Ismeretterjesztő dolgozatom első részében arra keresem a választ, mire jó az alkotmány, a legmagasabb szintű törvényi összefoglaló, melynek közepén maga az ember helyezkedik el, mindenféle gondolatával, tevékenységével, cselekedeteivel, kapcsolódása környezetéhez. Vagyis: mit jelent az ember szabályozott élettere? Hogyan alakult ki az egymás mellett élő emberek viselkedését korlátok közé szorító szabályozás? Olvasmányaim között bukkantam rá, Edmond Bürke tömör megfogalmazására: „Az alkotmányt sajátos körülmények, alkalmak, lelki alkatok, hajlamok, egy nép erkölcsi, polgári és társadalmi szokásai alkotják, amelyek csak hosszú időtartam alatt mutatkoznak meg.”

E felsorolásba rendezett fogalmak igazítottak el, hogyan alakíthatták a magyar történeti alkotmányt azok az emberek, akik a földet munkálták, állataikat terelgették, háborúztak, győztek vagy védekeztek. Létünk persze nem csupán viselkedésünkből, vagy körülményeink rendszabályozásából állt. Sokkal többről esik szó, amikor eredetünk összetevőit kutatjuk. Őseink csontjai mellett, ott van a ló is, a kengyel, a sarló és a kard; a rovás, a lant a viselet, a jurta, a tárogató; mondáink, regéink, dalaink, díszítő művészetünk; tárgyi hagyatékok. Veszőben levő kulturális örökségünk sokaságát hívták életre népművészeink, tudósaink. Megérthettem népi kultúránk szellemét, összetartó erejét, hagyományainkat, és fedeztem fel alkotmányos életünk ellenzőinek cselekedeteit is.

Régészeti feltárások tárgyainak megismerésén keresztül igazodhatunk el, milyen útvonalon jutottunk el Ázsiából a Kárpát-medencéig. Ebben a körben nyitjuk fel íródo lapjainkat, a hagyományokat feltáró régészkutatók feltárásainak bemutatásával. A maradványok tanúskodnak arról, ami volt, mert még nem porladt el, nem ette meg az idő vas foga, és jelezi, igazolja a kor kultúráját.

Felfedeztem, történetének folyamában, eljutott egy nép, törzseinek összefogásáig. Vérszerződéssel, szövetségükben nyilvánul meg, egymás iránti tiszteletük. Közös elhatározásuk: foglaljanak hont. Isten által elrendelt pillanatban, Álmos fejedelem vezetésével, Árpád, Géza fejedelemmel, István herceggel az élen, belakva a Kárpátok karéját Kelet és Nyugat közé.

A honfoglalást követte az államalapítás. István király rendszerbe szervezte az ország működését, a szokásjog alapjaira építve kijelölte népe útját. Megalapozta nemzete életének és irányításának alapszabályait, törvényeivel a Szent Korona eszmét. Ebből élünk. István király és a Korona. Szent István és a Szent Korona. A Szent Korona-tan mystériuma a magyar nemzet egészének lelki épülését mutatja.

Első dolgozatom második kötetében a szellemi fejlődés útját kíséreljük felfedezni. Népünk műveltségének összetevőit meghatározta: a magunkkal hozott keleti örökségünk. Ebben a hosszú, több ezer éves múltra visszatekintő fejlődésben rejlik az egyedül álló magyar gondolkodás magyarázata. Hagyományaink örök részei a zene, a tánc, és gondolataink rögzítésének eleme az írás. A rovásírás, amit ősiségünk életében alakítottak elődeink, és ma is szembeötlik Erdély-szerte. Gyökereink alapjait hordozzák a szájhagyományok, és a próféciák. Szimbólumaink segítenek felismerni, ki tartozik „közénk” és ki nem.

Miközben gyűjtöttem és rendeztem dolgozatom anyagát, azonosságtudatunkat erősítő dolgok csokrát rakosgattam össze. Hatalmas tápanyag. Terelte nyáját, magot vetett, harcolt, perdült táncra, belső érzéseiből kerekedtek ki zenélő hagyományaink, és rajzolta meg az első betűt. Egy része sem fejlődött önmagában, a szomszéd népekkel való kölcsönhatás kísérte utunkat. Fontolgattam, hogyan rendezzem civilizációs múltunk tárházát, hogy értse a mai kor embere: egyértelmű népünk lelki alkata, jelleme, cselekvő összetartozásában bontakozott ki a fennmaradás hajlama. Népművészeink alkotásaikon keresztül mutatják fel hagyományaink értékeit. Munkáikban élénk táru a régmúlttal összekötött önteltség nélküli tudás. Örökítettem néhány pillanatot, népművészi kézi alkotást, történelmünkre utaló reptetést. Nem dísznek gondoltam a sorok közé illeszteni e képeket. Lelkünk megszólítóinak. Kutatásaim során, nem törekedhettem teljességre. Abban reménykedem, az Albumba összerakott képek nézegetése segít visszalátni nemzetünk kulturális múltjába, melynek fenntartása ifjú nemzedékünk feladata kellene, hogy legyen.

Ennyi minden ismeret adott értelmet a kutatásnak, hogy valamennyit átplántálni tudjunk gyermekeink tudati és érzelmi világába. Fedezzék fel múltunkat, hogy felvértezve élhessenek jó szívvel, akarattal és tiszta értelemmel, a rosszal szemben. A ritkán jónak mondható E-világba. Egy jó tanács ide rögzíthető, tanuló nemzedékeink ismerjék fel: „Ezért minden magyar korszak és nemzedék annyit ér, amennyire hű marad az árpádi és Szent István-i örökséghez.”

A nemzet, csakis saját gyökerein át újulhat és maradhat meg. Alkotmányos ezer évet kidobni a semmibe? Már csupán az a kérdés marad előttünk megfegtetlenül, mit adhatunk át a születő nemzedékeknek történetünkből, mikor is, magunk ismeretei is hiányosak?

Javítsunk a helyzeten. Kattintsanak rá a fejezetekre. Köszönöm.